

K 7/M 45

120000868596

рама

ФЕСТИВАЛ

МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

17 – 31 МАРТ '98

Русе, България

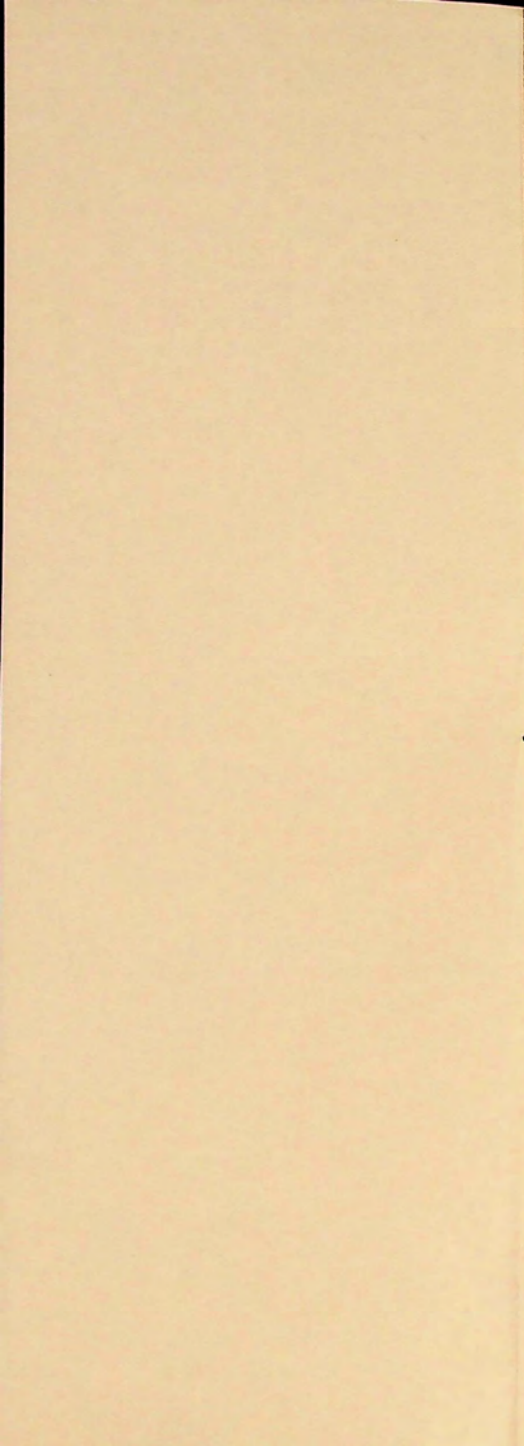

Ministry of Culture
Municipality of Rousse

XXXVIII INTERNATIONAL FESTIVAL
MARCH MUSIC DAYS

17 – 31 MARCH '98

Rousse, Bulgaria

Министерство на културата
Община – Русе

XXXVIII МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“ – РУСЕ
17 – 31 март '98

**ПЛОВДИВСКА
ФИЛХАРМОНИЯ**

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868596

Диригент:
Георги ДИМИТРОВ

Солист:
Велика ЦОНКОВА – цигулка

448325

21 март – събота

Начало – **19 ч.**

зала „Филхармония“

Програма

I.

Йоханес Брамс
(1833 – 1897)

- **Концерт за цигулка и оркестър, оп. 77, ре мажор, 1878 г.**

- *Allegro non troppo*
- *Adagio*
- *Allegro giocoso ma non troppo vivace*

II.

Феликс Менделсон-Бартолди
(1809 – 1847)

- **Симфония № 5 „Реформационна“, оп. 107, ре мажор, 1830 г.**

- *Andante.*
Allegro con fuoco
- *Allegro vivace*
- *Andante*
- *Andante con moto.*
Allegro vivace

„Беше сигурно, че някой призван ще изникне внезапно, за да изрази по най-възвишен начин идеите на нашето време... Сега той се появи. Името му е Йоханес Брамс.“

165-годишнината от рождението на **Брамс** (1833 – 1897) е достатъчен повод да се връщаме отново към думите, казани за него от Роберт Шуман, и отново да преоткриваме величието на Брамсовата музика, събрала най-същностните жизнено традиции на една продължителна музикална еволюция и станала кулминация в развитието на немската и австрийска музика след Бетовен. Дистанцията на времето отново потвърждава, че макар и да изглежда в очите на някои свои съвременници като продължител на една отминала традиция чрез вечното си упорство да отстоява жизнеността на класическите принципи сред бушувания от емоции романтизъм, Брамс успява да изрази чрез музиката си цялото многообразие на заобикалящия го свят.

Особено категорично доказателство са късните му симфонични опуси, създадени през 70-те и 80-те години – четирите симфонии, вторият клавирен концерт, двойният за цигулка и виолончело, цигулковият. Роден от близкото приятелство между Брамс и впечатляващия цигулар-виртуоз Йозеф Йоахим, **цигулковият концерт** е завършен през 1878 г. На 1 януари 1879 той прозвучава за пръв път в Лайпциг с Гевандхаус оркестър, в изпълнение на Йоахим, под диригентството на автора. Поради изключителното си за времето новаторство, мащабност и монументалност, концертът е наречен „истинска симфония за цигулка и оркестър“. Сериозните проблеми, които поставя пред изпълнителя соловата партия, карат някои критици след премиерата да заявят: „Това е не толкова концерт за цигулка, колкото концерт против цигулката“. Доста по-късно И. Ямполски пише: **„Действително концертът на Брамс е един от най-трудните в цигулковата литература. Той изисква от изпълнителя не само изключително техническо майсторство и съвършено владение на всички изразни средства, но и дълбочина на**

творческото тълкуване, която е невъзможно да се замени с никаква Външна виртуозност.“ В този смисъл концертът заема заслужено място в „златната“ триада Бетовен – Брамс – Чайковски.

Съчетаването на класическата структура с романтично светоусещане превръща Първата част в своеобразна симфонична поема, изградена върху съпоставянето и развитието на три образни сфери – пасторалната повествователност на първата тема, лиричния порив на пластичната втора тема и енергичната активност и драматизъм на вторващата се рязко в спокойното течение на музиката тема на заключението. Съзерцателност, статичност и дълбоко вътрешно откровение излъчва Втората част, постигнати чрез красива и гъвкава кантиленност в цигулковата партия. Динамичен контраст в развитието внася Финалът – искряща темпераментна музика, в чиито интонации са вплетени типичните мелодични и ритмични обороти на унгарската музика.

Унгарският фолклор, с който Брамс се запознава още в ранното си детство, има важно място в творческата му биография – от клавирните Вариации върху унгарска тема, написани през 1853 г., и знаменитите „Унгарски танци“, до финалите на много оркестрови творби. В концерта за цигулка типично унгарското е особено осезаемо в главната тема, обобщаваща целия финал и преминаваща в празничната Кода, към огненото движение на тарантелата.

„Аз съм твърдо убеден в това, че Менделсон е едно от най-ярките и велики дарования на нашата епоха“ – казва Хектор Берлиоз, а Шуман възкликва – **„Менделсон е Моцарт на XIX столетие“**. Свързвайки идеалите си за яснота и достъпност на изкуството с най-доброто в немската музикална традиция, **Менделсон** създава витална и жизнена музика, в която **„навсякъде – според Шуман – стъпваш на твърда почва, на цъфтяща немска земя“**. Осъществено от него удивително сливане между класическата съразмер-

ност на формата и романтичната чувственост довежда до **„безупречна чистота на стила му“** (Чайковски) и му отрежда подобаващо място сред творци като Хайне, Шуман и младия Вагнер, отразили в изкуството художествените и социални промени в Германия през 30-те и 40-те години на XIX век. **„Представете си това време: в операта – епигонство, в ораторията и църковните произведения – сухост и школко педантство, в симфонията и камерната музика – капелмайсторско творчество, в соловата инструментална музика – оперни фантазии и вариации с елементарно съдържание – и ще бъдете в състояние да оцените до каква степен появата на Менделсон е била благотворна за музикалното изкуство.“** – А. Рубинщайн.

„Реформационната“ симфония не е сред най-популярните и често изпълнявани творби на Менделсон. Композирана е през 1830 г. в Берлин и по хронология е втора от петте му симфонии. По стечение на обстоятелствата замисленото ѝ за 1832 г. първо изпълнение в Париж не се състои и тя става известна едва през 1868 г., след смъртта на композитора, което определя номерацията ѝ като Пета.

Създадена в памет на Мартин Лутер, по случай 300-годишнината от Реформацията, по структура и съдържание тя показва стремежа на Менделсон да продължи традициите на Бетовеновия героичен тип симфонизъм. Идейната концепция на творбата се развива последователно от Първата част – бавно, тържествено въведение, последвано от блестящо АLEGRO, през елегантното, грациозно, типично Менделсоново Скерцо и краткото, изразително Анданте, за да достигне до Финала – център на музикално-смысловото съдържание. Тук композиторът в широки линии, могъщо и тържествено разработва старинния протестантски хорал „Нашият Бог е нашата крепост“, известен още от времето на Лутер, наречен от Енгелс „Марсилезата на XVI век“, и използван от Бах в неговата „Реформационна кантата“. Мащабността на иде-

ята води до появата на нови, не твърде характерни за симфонизма на Менделсон елементи – тенденция към обобщено епично повествование, стремеж към монументалност и грандиозност, което определя специфичното място на композицията в творчеството му.

Велика Цонкова е родена през 1971 г. в гр. Плевен. Започва да учи цигулка на 5-годишна възраст при Йовка Йорданова, а по-късно – при Благородна Танева. През 1985 г. постъпва в СМУ „Любомир Пипков“ – София, в класа по цигулка на проф. Георги Бадев, а от 1990 г. продължава работата си с него като студентка в ДМА „Панчо Владигеров“. По време на следването си получава стипендия от Британски съвет – София, Майра Хес Тръст и Гилдхол Скул – Лондон за тригодишна специализация при проф. Ифра Нийман в Лондон, която завършва през 1995 г. Велика Цонкова е била солист на почти всички наши камерни и симфонични оркестри, изнасяла е рецитали в България, Русия, Германия, Великобритания и Норвегия. Носител е на награди от конкурсите „Светослав Обретенов“ – 1980 г. и „Ян Коциан“, Чехия – 1982 г. и 1983 г. Реализирала е записи за БНР, БНТ и радио „Хесен“ – Франкфурт, Германия. Репертоарът ѝ включва произведения от всички епохи. Понастоящем Велика Цонкова работи като държавен артист към Агенция „Камерна музика“ – София.

„Младата цигуларка свиреше със съвършено развита техника, с енергия и точен замах, силно и красиво звучащият тон на цигулката ѝ беше напълно завладяващ...“

В. „Валдекише Ландесцайтунг“

Георги Димитров започва да учи цигулка при известния педагог Б. Розенберг. Завършва Българската държавна консерватория през 1971 г. със специалности оркестрово дирижиране (при проф. Влади Симеонов) и цигулка (при проф. Михаил Балкански). През 1976 г. специализира при проф. Евгени Мравински и проф. Арвид Янсонс.

От 1976 до 1982 г. е диригент на Пловдивската филхармония, а впоследствие – главен диригент на Русенската опера. През концертния сезон 1990/1991 г. е назначен за диригент на симфоничния оркестър на Република Сан Марино и все още изпълнява задълженията си там.

Дирижирал е всички български симфонични оркестри и е канен като гост-диригент на редица известни оркестри в Русия, Румъния, Унгария, Германия, Италия, Полша, Чехия, Куба, Мексико и др.

От сезон 1995/1996 г. Георги Димитров е главен диригент на Пловдивската филхармония.

Пловдивската филхармония изнася първия си концерт на 13 октомври 1945 г., а от 1 януари 1946 г. вече е държавна институция. В момента разполага с около 80 висококвалифицирани музиканти и богат репертоар от класиката до съвременността. Филхармонията е свирила под ръководството на редица видни български и чужди диригенти: Вл. Симеонов, М. Мехмедов, Д. Петков, Д. Манолов, Г. Димитров, Е. Чакъров, В. Ровицки, Я. Ференчик, Ц. Цеккин, Н. Рахлин и др.

С оркестъра са излизали на сцена много изтъкнати солисти: Дм. Шостакович, Р. Ричи, Св. Рихтер, М. Ростропович, Х. Шеринг, Ю. Буков, Н. Гяуров и др.

Пловдивската филхармония гастролира успешно в Германия, Франция, Испания, Полша, Русия, Чехия, Гърция, Австрия, Швейцария, Италия. Осъществява множество радио- и телевизионни записи, издава аудио- и видеокасети и компактдискове.

Понастоящем главен диригент на състава е Георги Димитров.

**Програмата подготви:
Мария ДУКАНОВА**

• **Фотоизложба**

„ПАНОРАМА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ“

17 – 31 март, зала „Филхармония“ (фоайе)

Какво точно представлява Европейската общност или Европейският съюз, както днес я наричаме? Как всъщност е създадена днешна Европа и как влияе тя на нашето ежедневие?

С изложбата се опитваме да отговорим на тези въпроси.

Изложбата представя европейските институции и основните им постижения и се стреми да разкрие богатството и разнообразието на европейските традиции и култура. Изтъкват се икономическите успехи и предимствата на еднорегионалното в търговските отношения с партньорите извън Европа.

Тази изложба гостува в Русе във връзка с проект **„ДЕН НА ЕВРОПА“**, който се осъществява от Община – Русе и партньори и се финансира от **ПРОГРАМА „ФАР“ – Проект BG 9409 „Информация за Европейското споразумение“**.

Основна цел на проекта е да информира обществеността за Европейския съюз и пътищата за евроинтеграцията на България.

Пълна информация за проекта, както и разнообразни материали за ЕС, могат да бъдат намерени в **ИНФОРМАЦИОННИЯ ЦЕНТЪР** на програма „Ден на Европа“.

**Община – Русе,
отдел „Култура“, ул. „Цариброд“ 3
(срещу Телевизионния център);
тел. и факс: 22 57 51.**

Европейски съюз

European Union

Британски съвет

British Council

Министерство на Външните
работи на Австрия

Ministry of Foreign Affairs
of Austria

Европейски Културен Фонд
APEXchange

ECF – **APEXchange**

Клуб „Отворено общество“ – Русе

Open Society Club – Rousse

Център за изкуства „Сорос“ – София

Soros Centre for the Arts – Sofia